

Dobozi Eszter

Az a kert

*A sátán megsokszorozva vigyorgott
a domb alatt, majd millió boszorkány
vihogása tüzelt minden irányból,
hogy az ég is megtelt e vijjogással,
mint hangszegecs, mindegyik belemarta
magát a bőrze, odúiba a testnek,
a nyílzápor érhetette így el egykor
a pőrén menekedőt, aki futván
fut sorsa elöl; emlékszem, így volt,
hogy bezáratott az a kert, egyetlen
négyzetmilliméter sincs, mi ne fájna.*

Kerengő

Áginak, szeretettel, hálával

*Keringve, mint ostorral ajzott vadállat
a ketrecében, nyomakodva falakhoz,
rácsokhoz, szűrődve szinte levegővé,
hogy ne fájna minden, ami fájni képes
(így keringtem akkor is vadóc kölökként
csüggeteg másod körül – könyörületre
szorulván bár, mégsem értve meg, mi végre
odafönn fölfüggesztődni...), most tudom csak,
mért küldtenek keresztre fölszögeződni,
s ki vagy – az örökkévaló horizontján:
kései eszméletem; most próbálgatom,
mint szólítsalak meg e földi pokolban,
hogyan kérhetem, ne hagyj magamra, tégy úgy,
mint aki testemből testedzett, legbelsőbb
valómként súgjál, titkos adóvevőkön
üzend meg, miképpen maradhat meg épnek
parányivá romolva, ki voltam egykor...*

Mária kertje

*Az ajtó rácsára még visszanezve
tudtam, ugyanaz a kiűzetés ez,
végzetes: leválni gondoskodóról –
anyát-apát veszít el így, ki gyermek –
elidőzni kék köntösöd szegélyén
kósza tekintetemmel nem jövök már
eléd, nem jöhetek! fohászaim nem
itt mormolom szeretteim helyett is,
nem surrog át e domborulatból
rajtam finom áramlása a Földnek,
de nyílik nekem még liliomos kert,
hol fűszerszámokkal illatos ösvény
fut át a nyírligeten s a világ négy
égtájáról idehurcolt fenyők és
ámbrák, juharok, hársak sorain, s lesz
fűz, vadcseresznye, japán birs, s a tölgyes
alatt ringó magnóliák, a dombra
föl ciprusok vezetnek meg a cédrus,
s ahogy sétálgatok itt virtuális
útjaimon, hallom majd az avarból
fel-felszökő imák sóhajtozását,
s képelem: Mária könnye virágozik...*